

PAULUS – DE BRIEF DIE IK BEN GEWORDEN

Serie Roes – vlucht of vervoering

Ik weet nog wie ik was toen ik geroepen werd.

Ik achtervolgde mensen van de weg. Joeg ze met mijn waarheid op, ging rond als doodsengel, tekende deur na deur met bloed alsof leven en dood aan mij waren. Ik was slechts mijn eigen aartsengel, die mijn persoonlijk paradijs met vlamvend zwaard bewaakte. Zo kostte ik mensen het leven.

En toen was daar die stem: 'Saul, Saul, waarom vervolg je mij?'

Eén eeuwig moment stond ik in het licht van de Levende. Hij, die ik mens na mens doodverklaarde, stond voor mij, was om mij heen, verscheen in mij, verborgen nabij. Hij toonde mijn genadeloosheid wat genade is. Ik werd niet afgemaakt, hoefde niet weg. Ik mocht blijven om lichtgeraakt opnieuw te leren leven.

Het was te groot, te veel, te fel. Toen struikelde ik en viel en brak. Mijn hart meer scherven dan ik kon bevatten. Ik zag mijn blindheid, hoorde mijn doofheid. Mijn tranen vielen dieper dan ooit, verdwenen in mijn bodemloos bestaan.

Hij ving ze op in zijn kruik. Daar kwamen ze tot rust, werden stil en vormden de spiegel van wat ik was verloren, wie ik was geworden. Maar door die spiegel heen schemerde het beeld van zijn verlangen, wie hij wilde dat ik was, dat ik ben: een mens van genade en vrede voor mensen zoals ik, ongenadig, rusteloos, opgejaagd, verloren in zichzelf.

Hij bouwde mij weer op vanaf mijn bodem. Zette mij op mijn voeten. Zette mij in elkaar. Als een pottenbakker, die zijn werk zag instorten en mislukken en opnieuw begint, trok hij mij op, boetseerde mij tot nieuwe kruik, en vulde mij geheel met deze drie. Hij maakte mij tot vaas van geloof. Creëerde mij tot kruikje van hoop. Hij boog mij uit tot beker van genade. Ik werd niet zelf het geloof, niet zelf de hoop, ook geen genade. Alleen de houder van de liefde die in mij wil worden doorgegeven.

Hoe zeg ik dat?

Ik ben open ruimte. Drager van wat komen wil.

Brenger van wie zich in die liefde in mij aandient.

En ja, die ruimte gun ik iedereen.

Want ik zie ons mensen en ons gedoe. Zo dwaas.

Ik herken de genadeloosheid. Zo zonde.

Ik ervaar het onrecht. Zo fout.

Ik hoor de kreten. Zo hartverscheurend.

Ik voel de nood. Zo veel pijn.

De wereld wacht. Zwanger van het einde, dat voelt als onheil.

Bang om te baren. Opgestuwd door krachten en machten.

Ik puf mee in die paniek, die ik maar al te goed ken. De schok van de dood trilt nog altijd in mij na. Maar ik blijf vertrouwen, daarom spreek ik. Ook al word ik aangepakt, opgepakt, gevangengenomen, kapotgeslagen. Ik weet dat ik niet breek, omdat iemand in mij is, die weet van pijn, die de klap kent, die in de dood gewoond heeft en toch leeft. Hij leefde vergeving als uiterste vorm van ontferming. Tot op het kruis. Tot in de dood. Tot op de bodem van de afgrond.

Daar kwam hij weer tot zijn. In de laatste diepte ontving hij nieuw bestaan. Werd opgewekt in die verborgenheid. Zo werd hij de drager van duister en luister. Jezus de Christus.

Die vreemde vrucht van zijn leven groeit in mij. Ik leef van die genade of anders leef ik niet. Ik kan niet anders dan bestaan in die Geest. Die Geest die in mij zucht als ik geen uitzicht zie. Die Geest die in mij hoopt als ik door wanhoop onderuit wordt gehaald.

Die Geest die in mij liefheeft als ik mijzelf weer ongenadig tegenkom.

Die Geest die mijn vlees vriendelijk maakt. Die Geest die mij troost, waardoor ik troosten kan. In die Geest klinkt Gods grote welkom. Welkom in het land van vrijheid en gelijkheid. Welkom op de hoogte van de liefde. In de intimiteit van de Ene.

Dat is mijn nieuwe weg geworden. De weg van 'welkom'.

Ik ben het niet die gaat, Christus neemt mij over. Hij bestaat in mij en ik in hem. Daar ben ik vol van.

Nog altijd ben ik fanatiek. Soms verdwijn ik in mijn ijver.

Ik weet wel dat dat ergernis opwekt, omdat ik stoor op het irritante af. Ik ken mijzelf, mijn felle scherpte.

Ik weet hoe ik mijn stekels op kan zetten en als doornen drukken in jouw vlees.

Ik weet hoe quasi-wijs ik uit de hoek kan komen, zo scherp dat mijn woord een hoek wordt, mijn taal een beuk.

Wat ik hardhandig heb geleerd is: niemand is iemand door iemand niemand te maken.

Ook al heb ik gelijk, het verandert in ongelijk als ik in mijn stellingname verneder in plaats van verbind, vernietig in plaats van opbouw.

Dan bid ik dat Christus in plaats van mij komt. Kijkt uit mijn ogen. Mij vult met ruimte van licht, waarin plaats is voor alles en iedereen. In Christus is geen binnen of buiten.

Alleen die dwaasheid kan mij redden. Als ik niet kan lachen om mijn groteske zelf, lijd ik al aan zelfverlies.

Alleen de grap van de genade behoedt mij voor mijn eigendunk.

Soms lach ik ook om jullie, drukke baasjes, belangrijke mensjes, meer bezig met redden dan met redden. Zo bang dat je niet mag blijven, dat jullie verdwijnen in je bedoeninkjes.

Opvallend bang om niet gezien te worden. Zo bang voor de dood dat je voortijdig sterft van angst.

Ook ik ben zo gestorven.

Ik voel nog steeds de spijker in mijn ziel, de scherf onder mijn voet., de doorn in mijn vlees.

Ik leef getekend. Toch ga ik door, omdat ik verder mag.

In mij woedt kracht boven mij uit, energie die niet wil breken, maar fuseren met de vrede die mijn verstand te boven gaat.

Ik draag het niet, ik word gedragen.

Ik doe dat niet, het wordt in mij gedaan.

Ik ben het niet, Christus wil dat in mij zijn.

Meer dan mens is hij in mij,
beeld van de onzichtbare God,
eersteling van alles wat is,
macht boven macht,
onmacht onder onmacht,
een voor iedereen,
alles in allen.

Hij is: zin in jou, zin in mij
zoen voor mij, zoen voor jou
gezegend en tot zegen.
troost van mij naar jou,
troost van jou naar mij,
troost voor ons, bodembewoners,
troost van ons, lichtbeelden,
mensen in duister en luister,
zussen en broers van al wat leeft in onze Moeder.
Kinderen in onze Vader.
Abba!

Kees van der Zwaard